

ÉLMÉNYEIM A NAGYPOLSKIVAL

(Bognár Csaba írása - képek illusztráció)

Nekem a Nagypolszkival gyerekként kezdődött, és fűződött szorosra kapcsolatom. Egy nagyon kedves rokonom Bognár Béla, azaz Apja után csak "kisBéla"-ként avagy egyszerűen csak "Bélu" néven számontartott ritka, de annál magasabb hozzászólásairól elhíresült rokonom alakját kell ide idéznem.

És ha már Bélu, akkor egy autómárka. Polszki-Fiat p125. „ködszürke” és nagyon rohad.

Majd egy speciális korrózióvédelmet kap; – BETON! Nade jöjjön a történet...

Egy napon, már annak emléke ködbe vész, hogy ősz volt, tél, vagy nyár. De Béla bácsi fia, kis-Béla, ki közismert volt találegonyságáról, és jó problémamegoldó készségéről. Megvette a Tejgyár Nagypolszkiját! Színét tekintve: szürke, állapotát tekintve: szintúgy. Ez már a kései műanyag elejű, erősen rozsdásodó széria egy példánya volt. De a Mi Bélunkat, mint fiatal szobafestőt és mázolókat vígan repítette házról-házra, munkáról-munkára. Szüleim ez idő tájt a Zsarnai piacon kereskedtek...mindennel...Illatszer, hajfesték, rágógumi, játék, koszorú,

világító Jade kő Csernobilból és a többi. Mi ekkoron ezerhármas Szovjet Vénuszt gyötörtünk /Lada/. Egészen addig, amíg valami hiba folytán megtagadta az igásló szerepét. Így befeküdt gyógyulni a „Gyurihoz”. Ő jó szerelő volt, csak néha nem bírta társadalmunk láncait. Ilyenkor dartz-ként repkedtek a szerszámok, jól felszerelt műhelyében. Bánja a fene, de áruért kell menni a Caolába! Muszáj! Jönnek a lengyelek, hogy szolgáljuk ki őket? Kell annyi Panatta, amennyi csak a kocsiba belefér!

Mint a Család vezére, „parancsot ad Anyám rettenetest” Jóska! Hívd fel kis-Bélát! Kérd el tőle a Nagypolszkit. Fater ennek eleget is tett. Nem mintha lett volna egyéb választása. Már pöfögött is lakásunk előtt a szürke Lengyel táltos. Esteledett, négy fényszórójával ezüst dicsfényt festett maga köré, az amúgy eléggé leharcolt Szent István utcai /anno Hoffmann Ottó/ panel parkolóba. Másnap irány Pest, Caola.Gond nélkül teljesítette az utat. Ám rendkívül billegett, ringott az úton. Fater mikor visszaadta büszke és nem utolsó sorban találegony kis-Bélának nem bírta megállni a kérdést;

- Te Bélu?

- Hát mondd Józsiám!

- Te is észrevetted, hogy ez a kocsi, úgy elég rendesen beleng kisebb sebességnél is. Mit tettél vele?

- Hát...-mosolygott, miközben szájába helyezett egy Simphoniát.

- Hát tudod Józsi, a küszöb mi tagadás, erősen rohadt. Mit volt mit tenni? Amennyit a kasznizós kért, az gyalázat. Én megmondom neked őszintén. Építkezésen voltam. *Ott volt az a kis beton.* A kocsi meg csak rohadt. Kívánta a segítséget. Fogtam érted. *Belespakliztam a küszöb réseibe,* azóta kicsit táncos, de már nem rohad! Így van ez, nézd csak meg Józsiám, milyen tartása van....

/---És a Polszki ezt az embert is kibírta!!! Ez az autó :-D---/

Még eme történet, és sok Polszki autózás, ami felejthetlenné tette a számomra a 125-öst. Valamint, nekem nagy álmom volt egy sötétkék króm elejű Polszki. Én Miskolci vagyok, bár az ország egészen más felén élek, otthon volt sokáig egyik autókereskedésben egy számomra gyönyörű sötétkék krómelejű Polszki. Azt szinte minden nap megcsodáltam. Volt a családban négy körlámpás Ladánk, is, de a króm elejű polszki számomra szebb. Sokkal légiesebb. Az álló indexek, és a kicsit előre tolt lemez. Gyönyörű vonalvezetést adott a modellnek. A Lada is szép volt, ragyogott a krómtól, de nekem az 1500-s Lada kicsit kocka maradt. Az orosz formatervezők nem tudtak mit kezdeni a feladattal. Szerintem.

